

Για ποιά Ελλάδα τελικώς μιλάμε

Τώρα που ο καθένας από εμάς, εξ ανάγκης ή ανοησίας δεν νοιάζεται παρά για τον εαυτό του και την οικογένειά του μόνο, –πράγμα που εγώ απεχθάνομαι– με αποτέλεσμα να μην είναι πια ενεργό μέλος της κοινωνίας, μήπως θα έπρεπε αντί να πολιτικολογούμε ακατάπαυστα, να κάνουμε ένα νέο συμβόλαιο με τον εαυτό μας, να νοιαστούμε για κάτι παραπάνω, για την τύχη της χώρας μας δηλαδή;

Αναρωτιέμαι, τι προσφέρουμε και τι μας προσφέρει αυτή η χώρα, πόσο πραγματικά την αγαπάμε και τη σεβόμαστε και πόσο αυτή μας σέβεται και μας αγαπά.

Τι κάνουμε εμείς για να τη δούμε να προοδεύει αντί να την εξαπατούμε και τι αυτή κάνει για τη δική μας πρόοδο, εκτός από το να μας βάζει εμπόδια και τρικλοποδιές;

Γεννηθήκαμε σ' αυτό τον τόπο και μέσα από τις δικές του αρετές και τα δικά του ελαττώματα, αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας, χαμένοι σ' ένα σύννεφο πνευματικής ασάφειας και ανεξήγητου πατριωτισμού. Όμως, κάτι μέσα μας επαναστατεί, κάτι λέει, 'Όχι.

Ας δούμε με ψυχραιμία, τι είναι αυτό που αγαπάμε και που λέγεται Ελλάδα, και πώς θα μπορούσε να είναι, αν δεν ήταν έτσι που είναι ή πώς θα θέλαμε να είναι για να την αγαπάμε πραγματικά.

Τι θα έπρεπε να κάνει ή να κάνουμε για να κερδίσει, να κερδίσουμε αγάπη, σεβασμό, αξιοπρέπεια και προπάντων αμοιβαία εμπιστοσύνη;

Τουρισμός, αρχαίος Πολιτισμός, Γεωργία, Επιχειρηματικότητα, Θάλασσα, Έρευνα και εγкарδιότητα σαν θετικά. Ίσως και κάτι άλλο που μου διαφεύγει.

Σαν αρνητικά όμως, αλλοπρόσαλλη πολιτική, διοικητική ανικανότητα, γραφειοκρατία, ποινικοποίηση της αριστείας, αλληλοεξόντωση, ισοπέδωση, ανεντιμότητα, περιφρόνηση των ομοίων μας, αυτοπεριφρόνηση, έλλειψη αυτογνωσίας, αναποφασιστικότητα, ευθυνοφοβία, αμάθεια, ασυνέπεια, ανυπακοή.

Πόσο μπορείς να αγαπάς έναν τέτοιο κράτος και ένα τέτοιο λαό και τι εσύ είσαι διατεθειμένος να κάνεις για να δυναμώσεις τα θετικά του και να καταπολεμήσεις τα αρνητικά, ξέροντας όμως και δεχόμενος ότι το 99% των προσπαθειών σου, όχι μόνο θα πάει χαμένο, αλλά θα γίνει αφορμή να κατηγορηθείς, να συκοφαντηθείς, να πονέσεις; Κι όμως εξακολουθούμε να ζούμε σ' αυτό τον τόπο και να λέμε Ναι, να λέμε ότι τον αγαπάμε.

Μια μόνο εξήγηση υπάρχει για αυτήν μας την επιμονή. Ο φόβος της μοναξιάς, ο φόβος του να μην ανήκεις πουθενά όταν οι άλλοι κάπου ανήκουν και μ'αυτό το ισχυρό τους όπλο σε μάχονται ή σε αγνοούν.

Το πανάρχαιο αίσθημα της φυλής, «tribu».

Άρα, σύμφωνα με τους άγραφους αλλά ισχύοντες κανόνες που ο σύγχρονος κόσμος, έχει επιβάλλει ανελέητα στον ίδιο του τον εαυτό, και μια και η μοίρα μάς έχει ενώσει, μήπως πρέπει να δεχτούμε όλοι μαζί και ο καθένας χωριστά ότι ο δρόμος που έχουμε μέχρι τώρα πάρει δεν είναι ο σωστός και ότι πρέπει να ξαναρχίσουμε από την αρχή, αναζητώντας ένα καινούργιο μονοπάτι, που **ίσως** μας οδηγήσει πιο κοντά στο όνειρό μας, που είναι, να λειτουργήσουμε κάποτε κι εμείς σαν ομάδα και μέσω αυτής της ομάδας, να αναδειχτούμε σαν άτομα; Ή θα συνεχίσουμε τις **μεταγραφές** όσοι μπορούμε, (με όρους όμως συχνά κακούς και ταπεινωτικούς, που ελαχιστοποιούν την αξία μας) και θα αφήσουμε όσους δεν μπορούν να υφίστανται δια βίου την πολύμορφη ταπεινωτική ένδεια;

Βέβαια, ένα έθνος, που έζησε για είκοσι αιώνες στη σκλαβιά, φυσικό είναι να μην έμαθε να αυτοκυβερνάται, να μην σέβεται και να μην εμπιστεύεται τον εαυτό του. Και οι σχεδόν δύο αιώνες της ψευτοανεξαρτησίας μας, δεν μας δίδαξαν δυστυχώς πολλά πράγματα. Μόνο κάτι παληκαρισμούς μας ενέπνευσαν που στο τέλος χρειάστηκε **πάντα** να τους καταπιούμε με ένα ποτήρι αλμυρό νερό του Αιγαίου και τελικώς να υποκύψουμε στις αποφάσεις των πιο δυνατών ή πιο ικανών από μας.

Τώρα, μας μένει το όνειρο για μια μικρή ελεύθερη χώρα που θα εξακολουθεί να λέγεται Ελλάδα, (γιατί κάθε ομάδα και κάθε τόπος έχει ένα όνομα) και που για να υπάρξει και να υπολογίζεται η ύπαρξή της, πρέπει σε κάτι να ξεχωρίζει. Αλλά και κάτι να προσφέρει αυτή της η διαφορετικότητα στην παγκόσμια κοινωνία, από την οποία τόσα και τόσα εξακολουθούμε να παίρνουμε αντί μόνο να **απαιτούμε εκλιπαρώντας**.

Να λοιπόν, που επανέρχεται μοιραία στο προσκήνιο η αρχαιότητα, η θάλασσα και το καλό μας κλίμα, (δηλαδή ο τουρισμός), σαν αναμφισβήτητες υπάρχουσες αξίες, που κατά κάποιο τρόπο αυτοϋπερασπίζονται και δεν έχουν άλλη ανάγκη από εμάς, παρά να τις σεβόμαστε και να τις συντηρούμε.

Όμως εγώ, δεν δέχομαι και δεν αγαπώ σαν δικό μου, ένα λαό ξενοδόχων, μαγεύρων, σερβιτόρων, φυλάκων, ξεναγών και ταξιδιωτικών πρακτόρων.

Αντίθετα, υπερηφανεύομαι και υπερασπίζω έναν έστω λανθάνοντα, αλλά **υπαρκτό** σύγχρονο πολιτισμό, που εκφράστηκε από Έλληνες δημιουργούς οι οποίοι ζούσαν τόσο εντός όσο και εκτός Ελλάδας, τις δεκαετίες του '60, '70, και '80 και που διεθνώς αναγνωρίστηκε (παρά το τραύμα της βλακώδους και απεχθούς επταετίας). Και εκφράστηκε μέσω της Ποίησης της Λογοτεχνίας, της Μουσικής και των εκτελεστών της, των Εικαστικών Τεχνών, του Κινηματογράφου του Θεάτρου και της φιλοσοφίας. Και που δυστυχώς τείνει να σβηστεί από τη μνήμη των ξένων φίλων μας, αλλά ακόμη χειρότερα και από τις δικές μας μνήμες, που αντί να τις συντηρούμε και να τις διαδίδουμε, επιτρέψαμε να αντικατασταθούν από την εικόνα της διαφθοράς, της επανάληψης, της μίμησης, της μισαλλοδοξίας, της ξενολατρίας και της αναποτελεσματικής εξωτερικής και οικονομική μας πολιτικής που μας γονάτισε και μας εξευτέλισε τα τελευταία χρόνια.

Γιατί αυτή είναι η πραγματικότητά μας, σήμερα.

Ας σκεφτούμε κι ας αποφασίσουμε λοιπόν τι κάνουμε τώρα, για ποιόν και πώς πράττουμε, δημιουργούμε, πριν να είναι πολύ αργά.

Αν δεχτούμε ότι αξίζει τον κόπο να τρώμε τις ψυχές μας και το πνεύμα μας για αυτό το **Κράτος** και για αυτόν τον δυστυχώς χαλασμένο **Λαό**, (που ανάμεσά του κάποτε βρίσκεις ακατέργαστα διαμάντια) κι αυτό μόνο και μόνο χάρη στην αγάπη μας για αυτόν τον **Τόπο**, ας αναρωτηθούμε ποιά θα πρέπει να είναι το καινούργιο συμβόλαιο που θα υπογράψουμε με τον εαυτό μας, δηλαδή με την Ελλάδα, μια και έτσι λέγεται η πατρίδα μας. Σαν άτομα όμως και όχι σαν οπαδοί κανενός. Γιατί η ευθύνη τώρα πια είναι δική μας. Και είναι δική μας, γιατί ξέρουμε την αλήθεια μας.

Εγώ, ως πολίτης, αν και νομοταγής εκ πεποιθήσεως, δεν παραχωρώ με τη θέλησή μου στους κυβερνώντες τη Χώρα τα τελευταία χρόνια, το δικαίωμα να αποφασίζουν αυτοί για τον τρόπο που συνεχίζω να ζω και να πράττω, ούτε για το μέλλον και την τύχη των τέκνων μου, φυσικών και πνευματικών. παραδεχτούμε ότι κάποιοι από εμάς είναι πιο προικισμένοι από άλλους και να είμαστε περήφανοι γι' αυτό **και όχι γι' αυτό ακριβώς** να τους μισούμε και να προσπαθούμε να τους ταπεινώσουμε. Και δε μιλώ μόνο για τους εκάστοτε πρωθυπουργούς, αλλά και για την σωρεία των υπουργών τους και τους παρατρεχάμενους. Κι αυτό, όχι γιατί τους θεωρώ ανέντιμους (αυτό λίγο με ενδιαφέρει), αλλά γιατί οι περισσότεροι δεν είναι αρμόδιοι, δεν είναι ικανοί, να καθορίσουν το παρόν και το μέλλον ενός λαού.

Γι αυτό, αντί να τους ευγνωμονώ που έχουν το θάρρος να αναλάβουν τη διακυβέρνηση ενός κράτους σε στιγμή κρίσης, τους φοβάμαι όπως φοβόμουν όταν ήμουν παιδί, τους Γερμανούς κατακτητές που μισούσα κι όμως συμμορφωνόμουν με τις διατάξεις τους.

Δεν έχω συμβουλές να δώσω, ούτε το δρόμο της σωτηρίας να υποδείξω, εκθέτω μόνο τις δικές μου προσωπικές επιλογές, που είναι... να ποντάρουμε στον Πολιτισμό, χρησιμοποιώντας τον Τουρισμό όχι μόνο σαν πηγή πλουτισμού αλλά κυρίως σαν όχημα διάδοσης του εν δυνάμει αυτού Πολιτισμού. Προτιμώ μια πολιτισμένη χώρα και ας είναι φτωχή, παρά μια πλούσια χώρα άξεστων συμφεροντολόγων.

Προτείνω επίσης να δουλέψουμε επιτέλους ομαδικά και όχι αδελφοκτόνα. Και να παραδεχτούμε, ότι κάποιοι από εμάς είναι πιο προικισμένοι από άλλους και να είμαστε περήφανοι γι'αυτούς **και όχι γι'αυτό ακριβώς** να τους μισούμε και να προσπαθούμε να τους ταπεινώσουμε.

Είναι η κατάλληλη στιγμή να πάρει ο καθένας την ευθύνη της μοίρας ολόκληρου του λαού μας σαν δική του υπόθεση, σύμφωνα πάντα με τη γνώμη και την εκτίμηση που τρέφει για τον εαυτό του.

Μην αναρωτηθείτε... Εσύ Τσόκλη τι κάνεις;

Ναι, εγώ δουλεύω για το σύνολο και με την Τέχνη και τον Λόγο μου συμβάλω όσο μπορώ στην υπόθεση του Πολιτισμού της χώρας μας.

Οργάνωσα και συντηρώ ένα Μουσείο κι ένα Θέατρο. Αλλά και άλλα καθαρά ανθρωπιστικού ενδιαφέροντος κάνω. Τα γνωρίζετε.

Κώστας Τσόκλης

9- 4 -2016